וש"נ], ה) לעיל מח. עירובין נ.

קדושין נח., ע) גי׳ רש״ק לפירש״י לקרבן גדול, י) ולעיל ז. לקמן ל.

פורה ג. סוטה יד:], ל) נשמות לד], ל) צ"ל דבעינן על בסמוך. ל"ק, מ) צ"ל וס"ד דלא ליקדשו

יל הס"ד ואח"כ ד"ה קדש מתור פ' דלאחריות וכו' ואח"

ל"ק, נ) רש"ק מ"ז, כ) נ"א שייך כאן אלימא שחיטה לקדש וכו' עד

סוף הדבור, ע) הס"ד ואח"כ

מה"ד רב פפא עד כו׳ שראוי להו

. הס"ד ואח"כ ד"ה סבר סכין נמי כו' לדעת בעלים ולפ' איכוונו

משאר כלי שרת שבמקדש כו'. ז"ק, כ) ס"א ל"ג, ל) נל"ל בתמיד

נשחט דף סד.ן, ק) ול"ל אחר ד"ה

שפורסה], ד) זבחים דף פד., ש) נ"ק, ד) נ"ק, ד) נ"ל חבל חתמיד פשיטת, ב) נ"ל היכה

יב א מיי פייצ מהלי פסוה"מ הלי טו: יג ב מיי שם הלכה יו: יד ג מיי שם הלכה טו: מו ד ת מיי שיא מהלי קרכן מו ד ה מיי שיא מהלי קרכן

פסח הלכה ה: מו ו מיי׳ פי"ב מהל׳ פסוה"מ

מז ו מייי פייצ מהלי פקוה"מ הלכה ימ: יז ז מיי פ"י ותהלי מלה הלכה ו טוש"ע א"ח סימן תסא מעיף ג: יח ח ט מיי פיייצ מהלי פקוה"מ הלכה טו: ימ י כ ל מיי שם הלכה ימ:

תורה אור השלם

1. על חלת לחם חמע יקריב יי פָּל וַנְבַח תּוֹדַת שְׁלֹמְיה: קרְבָּנוֹ עַל זָבַח תּוֹדַת שְׁלֹמְיה: ויקרא ז יג

גליון הש"ם

רש"י ד"ה חוץ לחומת בית פאני. עי' רש"י ננ"מ דף נ ע"א ד"ה בית פאגי ובסנהדרין לף ד ע"ב ד"ה בית פלוגי וכתום' שם ד"ה מלמד ול"ע: תום' ד"ה ליקדשו וכו' אבל הכא קדשי. עיין לקמן דף פ ע"ל מוס' ד"ה הפרים:

> מוסף רש"י הובא בסוף המסכת

שימה מקובצת שבור באקובבו ול חבור במנים: 3 ן קרמו הגורד: גן מאי חוק לחומה ע" במניתור: גן מאי חוק לחומה ע" בעינן על בסמוך הימה דלא דלי הצי על בסמוך והרמאן הלומים וגבי לגבי לבנות הלחם במים וגבי לגבי לבנות במים והים לא כל בסמוך. במים דוהם ה"ל על בסמוך. והדמן הי" על בסמוך. והדמן הי"ל על בסמוך. ומשניות הי"ל על בסמוך. ומשניות הי"ל או בהמש מענינות הי"לאו והתם אי"ל על בסמוך. ומשניות הי"לא והתם אמינונית הי"לא המתם אמינונית הי"לא המתם אמינונית הי"לא המתם אמינונית הי"לא התם הי"לא המתם אמינונית הי"לא המתם אמינונית הי"לא המתם אמינונית הי"לא המתם אמינונית המתם הי"לא המתם אמינונית הי"לא המתם אמינונית הי"לא התם הי"לא המתם אמינונית הי"לא המתם אמינ והתם מענינא דקרא . דהתם איכא למימר על ממש או סמוך אבל הכא [אי] אפשר לשחוט הזכח על הלחם ממש לשחוט הזבה על הלחם ממש אלא בסמרך, תיידו: פז חברות קדיש. ובפרק תמיד נשחט גריס עד שיה בפרק תמיד נשחט גריס עד האין מקדש אלא מה שכתוכנו לא אין מקדש שחיטת הזבח אין מקדש שחיטת הזבח אלא מה שבעורה וראמים ואין אלא עדה ווק ווה אינט היימון אלא עדה לפרש מידי דהרי אכלי שרת דורי מקדש כי אם בעזרה בראת אב פי מדובה מקדש ליי בראת אב פי מדובה מקדש ליי בראת אב פי מדובה מקדש ליי כראיתא בפ׳ המזבח מקדש כלי שרת אין מקדשין אלא בקודש ה"נ אין שחיטה מקדשת אלא מה שבקודש: 1] תיבת פניה הוי קודש וה"נ אמרינן לענין שבת דתנן אין נותנין פת לתנוו אלא א״כ שיקרמו פניה קודם אלא איכ שיקומו פניה קודם חשיכה: י) קרשו ארבעים כו. יומה הא צריך להפריש מכל מין ומיון דליכא למיקם מי הוא הקודוש היכי מצי לקיים להפריש אחד מכל קרבן וצ"ל דצריך ליתן לכחן מכל מין ומין. מידו קשה לידי יונה היאך אפשר לעשות התנופה מן התרומה וצ"ע: יל) אציי אמר בלי וכר. יונדים היאך בכלי וכו׳. תיבות דכולי עלמא לאחריות קא מיכוין נמחק:
יב) עיין בהשמטות בסוף
המסכת: יג) תודה בהא: יד) בעינז על: טו) תיבות ומאו

ולא בעיגן על בסמוך. תימה הא עד כאן לא פליגי רבי ורבנן בסוף כל המנחות ש [באות מלה] (לעיל דף סב.) אלא אי בעינן על בסמוך או על ממש וי"ל דהכא לא דמי לההיא ש [דהתם] דתנופה

דשתי הלחם כעין ים הקרבתן אבל הכא בשחיטה דלמקדש לחם בעלמה וחמין ליכה למיחש הלה שיהה הלחם קיים וכן שוחט על חמץ כדקאמר בסמוך דכל היכא דאימיה באיסוריה קאי: 18 לאחד מבני חבורה. אפסח קאי אבל ב] א) סחמיה פשיטא דלא מיחייב משום אחד שבישראל: פורסה ואין חושין נמשבין הימנה. נראה דכי האי גוונא עד שיקרמו פניה דפ"ק דשבת (דף יט:): ליקדשו ארבעים מתוך שמוני'.

אע"ג דרבי יוחנן לית ליה ברירה בריש כל הגט (גיטין כה.) היינו כי היכא כשמתברר לבסוף דלאו כלום עביד ° אבל הכא קדשי כל היכא דאיתנהו וכשבא להפריש ד' חלות של תרומה לריך להפריש י״ח חלות מכל מין ומין דאי לאו הכי כיון דאין ברירה דלמא דחולין קא שקיל:

והדר

מתני' יהשוחם את התודה יו לפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם שחמה בעד שלא קרמו כן פניה בתנור ואפילו קרמו כולן חוץ מאחד מהן לא קדש הלחם: גמ' נו סמאי חוץ לחומה רבי יוחנן אמר יחוץ לחומת בית פאגי וריש לקיש אמר חוץ לחומת העזרה ריש לקיש אמר חוץ לחומת העזרה יו בעינן שעל בסמוך ורבי יוחנן אמר חוץ לחומת בית פאגי אבל חוץ לעזרה קדוש ולא בעינן על בסמוך והא איפליגו בה חדא זימנא ידתנן יהשוחם את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה רבי יהודה אומר אף התמיד ואמר ריש לקיש לעולם אינו חייב עד שיהא או לשוחם או לזורק או לאחד מבני חבורה יו עמו בעזרה ורבי יוחנן אמר האף ע"פ שאין עמו בעזרה צריכא דאי איתמר בההיא בההיא קא א"ר יוחגן דכל היכא דאיתיה באיסורא קאי אבל

ם אבראי לא קדוש ואי איתמר בהא בהא קאמר ריש לקיש אבל בהך אימא מודה ליה לרבי יוחנן צריכא תניא כוותיה דרבי יוחנן השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומת בית פאגי לא קדש הלחם: שחמה עד שלא קרמו יו פניה בתנור: מנא הני מילי דתנו רבנן יעל חלות לחם חמץ יקריב ים קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא אם כן קרמו פניה בתנור יקריב קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחימת הזבח זבח תודת מלמד ישאם שחט שלא לשמן לא קדש הלחם יחנו רבנן ייוצאין במצה יינא ובמצה העשויה באילפס מאי מצה נא אמר רב יהודה אמר שמואל כל שפורסה ואין חומין נמשכין הימנה אמר רבא <sup>©</sup> וכן לענין לחמי תודה פשימא הכא לחם כתיב והכא לחם כתיב מהו דתימא אחד אמר רחמנא שלא ימול פרום והא כמאן דפריםא דמיא קמשמע לן שאתמר תודה ששחמה על שמונים חלות חזקיה אמר יו קדשו ארבעים מתוך שמונים ורבי יוחנן אמר חלא קדשו ארבעים מתוך שמונים אמר רבי זירא הכל "מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים קדשו אל יקדשו ארבעים אלא אם כן יקדשו שמונים לא קדשו כי פליגי בסתמא מר סבר לאחריות קא מיכוין ומר סבר לקרבן גדול קא מיכוין אביי אמר מקדשין אלא מה שנתכוונו הבעלים לקרבן גדול דהיינו שמונים ופסול ש) (מר סבר ים דכולי עלמא (לאחריות) קא מיכוין ובכלי שרת מקדשין שלא מדעת קא מיפלגי ים מבר כלי שרת מקדשין שלא מדעת ומר סבר כלי שרת אין מון לא אלימא) שחיטה לקדש שלא מדעת בעלים שאע"פ שהבעלים נתכוונו לשמונים הסכין לא קידש אלא מ' שראוין לזבח: מקדשין שלא מדעת רב פפא אמר דכולי עלמא כלי שרת מקדשין שלא מדעת והכא בסכין קא מיפלגי מר סבר סכין מקדשת ככלי שרת [ומר רב פפא אמר דכ"ע כלי שרת מקדשין. מה סבר סכין כיון דלית ליה תוך אינה מקדשת ככלי שרת] ואיכא דאמרי רב פפא אמר דכולי עלמא כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת והכא בסכין שראר להן נמי מקדשה מ' שלה מדעת בעלים כשהר כלי שרת ומהן דהמר לה קדשו סבר כיון דלית ליה תוך אין מקדש אלא מדעת בעלים והבעלים לפ' איכוונו ופסול: דאש"ג דלית קא מיפלגי מר סבר סכין אלימא מכלי שרת דאע"ג דלית ליה תוך מיקדשה ומר סבר סכין לא אלימא ליה מכלי שרת: מתני' שחשה חוץ לומנה וחוץ ליה לסכין חוך מקדשת. הזכח כשחר כלי למקומה קדש הלחם שחמה יונמצאת מריפה לא קדש הלחם שחמה ונמצאת שרת שיש להם חוך הכי נמי אלימא משאר כלי שרת שמקדש מה שראוי לזבח מי בעלת מום ר' אליעזר אומר קידש וחכמים אומרים לא קידש שחמה שלא מחוך פ' שלא מדעת בעלים: ומר סבר לא אלימא מכלי שרם. לקדש שלא מדעת לשמה וכן איל המילואים וכן שני כבשי עצרת ששחמן שלא לשמן לא קדש הלחם: **גמ'** מתני' מני רבי מאיר דתניא זה הכלל כל שפיסולו ובעלים לקרבן גדול איכוונו לקדש כל פי ולא קידשו: בותבי' שמשה חוץ לומנה. קודם שחימה לא קדש הלחם פיסולו אחר שחימה קדש הלחם שחמה על מנת לאכול ממנה כזית למחר דהוי חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם שחמה ונמצאת מריפה לא קדש הלחם

ורבי יוחנן אמר אע"פ וכו'. דלא בעינן על בסמוך: בההיא קאמר רבי יותנן. אע"פ אאין עמו בעורה: דכל היכא דאיסיה. לחמץ לאחר זמן הביעור באיסורא איתיה: **אבל** איו מתהדשים אלא בשחיטת הזבח אימא לא יהו קדוש עד שיהא הלחם עמו בעזרה: ואי איתמר בהא. בלחמי תודה יג] האמר ריש לקיש כיון דלמקדש לחם הוא ל) בעינן בסמוך אבל בהך בחמץ בי"ד דכל היכא דאיתיה באיסורא איתיה: אימא מודי לחינוים במקורת שיתים. פימם מודי לרכה יומנן. דאף על פי שאין עמו בעודה לרכה: על מלום לחם חמן יקריב. כלומר כשהוא מקריבו כששוחטו יהא כבר לחם שיהו פעיו מתקרמין כבר במנור: קרבנו על ובח. קרבנו דהיינו לחם מתקדש על ידי זכח: ובח חודה. משמע זכח לשם תודה שלריך לשוחטו לשמו: יולאין, בפסח במלה נא: העשויה. האפויה: מאי נא. העשויה. האפויה: מאי נא. וכי מאי לחם הוי הואיל ואין נאפה כלל: אמר שמואל כל שפורסין כו'. דכבר אפויה כל דהו: וכן לענין לחמי חודה. שאם לענין מקדש לחם אימא מודי ליה לריש לקיש דאי איתיה בפנים קדוש

אומר אף המיד. של בין הערבים אם שחטו על חמץ עובר דכתיב על חמץ

על בסמוך בעזרה: הא איפלגו בה

חוץ לחומת (בים) פאני. היינו חוץ לחומת הר הבית אבל אם היו בהר א מעילה ג: פסמים סגו. בהר הבית קדשו אע"פ שאין (א) בעורה. מ"ה ז"ל: חוץ לחומת העורה. ואע"ג באין (א) בעורה. מ"ה ז"ל: חוץ לחומת העורה. ואע"ג באין אין לא בעורה. מ"ה ז"ל: חוץ לחומת העורה. ואע"ג באינו ובח מודת חלות [ויקרא ז] דהיינו

חדה זימנה. בעל בסמוך:

דם זבחי לי זבחי המיוחד לי

דהיינו תמיד:

מקדם לחס. שלחמי תודה

דאינו מתברר לבסוף כו'. ז"ק, נאפו כל כך בשעת שחיטת הובח שפורסה ואין חוטין נמשכין ממנה קדש הלחם: פשיטא. דחד דינא אים להו למצה ולחמי הגהות הב"ח מודה דהכא והכא כתיב לחם: והא. שאין (6) רש"י ד"ה חוץ וכו' בעזרה הפ"ד ואח"כ מ"ה ר"ל אומר אפויה כל נרכה אע"ג דאיו חוטים נמשכים ממנה כפריסא דמיא לפי שנפרכת כשמטלטלים אותה (ג) מ) קמ"ל (דלא): ליקדשו חוץ לחומת כל"ל ותיבת מ"ה ז"ל נמחק: (ב) בא"ד לא קדש הס"ד ואח"כ מ"ה על בסמוך דכתיב מ' מחוך פ' קדשו. דלחתריות נתכוין דחי אבד הא ליפוק באחריני: מון () (ומאן דאמר לא קדשו (ד) סבר לקרבן גדול. דחיינו פ' על זבת מודה: (ג) ד"ה והא שאיו על גדם חודים: (ג) ""ה והם למין וכי 'כמטנוטניין לחוסה ה"א דלא ליקדשו הס"ד ולח"כ מ"ה קדשו מ" מתוך פ" ללחריות איכווין דלא: (ד) ""ה ותולן דלאה כל לקדשו סבר לא נתכווין דאי מתאבדי מ" מיניסו: (5) ד"ה מ"ה דמו תחבר בל לא בתורין מינייהו נפיק נתכוין דאי אתבדי מ' בלאדך): אל יקדשו כו' לא קדשו. שהרי אין מביאין לתודה אלא מ' חלות: מ"ד קדשו סבר. האי דשחטה סתם אין דעתו מ"ד קדשו קסבר כלי שרת וכו' אלא על מ' והאי דהביא פ' לאחריות מכוין מדעת בעלים שאע"פ דאי איבדו ניפוה באחריני: ומ"ד לא הדשו שהבעלים נתכוונו וכו׳ סבר. האי דהביא שמונים דעתו אכולם ונתכוין להביא קרבן גדול ופסול: אביי המ״ד ולח״כ ד״ה ומ״ד לא וחיטה לחדש שלא מדעת בעלים אמר בכלי שרת מקדש שלא מדעת. וה״ה בסכין ששוחט בו הזבח שבשחיטה מחקדש הלחם קמיפלגי: מ"ד קדשו קסבר כלי שרם מקדשין. מה שראוי להם שלא מדעת בעלים כל (ה): ומ"ד לא קדשו קסבר. אין

יו] [מ״ד קדשו] סבר

## חוץ לחומת בית פגי. חומת

. העיר: על זבח התודה חלות על בסמוך בעזרה: ל) על דעל תמיד של בין הערבים שנשחט בשש ומחצה אחר זמן החמץ: האי דשחטה סתם אין דעתו י. אלא על מ' והאי דהביא פ' לאחריות איכוון דאי אבדו הני ליפוק בהני: ומאן דאמר לא קדשי קסבר האי דהביא פ׳ עתו על כולם ונתכווז להביא דעתו על כורס ונתכוון הביא קרבן גדול ופסול: בכלי שרת. הסכין ששוחט בר הזבח שבשחיטה מתקדש הלחם אם מקדש הסכין מה שראוי לו בלבד (קמ"ל) שלא מדעת בלבד בעלים מה שראוי להב: ואע"ג. דלית לה תוך בית קבול. מקדשא והם הכי מקדשא שלא מדעת את הראוי לו. ומר סבר לא אלימא מכלי שרת לקדש קודם שחיטה לא קדש הלחם הוי פסול . וטרפה שחיטה: שחטה ונמצאת בעל מום בדוקין שבעין דלא הוי

ל) על החמן דכתיב לא מזבח על חמן וגו' ר"י אומר אף החמיד דכתיב על חמן דם זבחי זבחי המיוחד לי.

פיגול מעליא: או חוץ למקומו. (או) חוץ לעזרה: קדש הלחס. והוי יח] מפגל הואיל שחמה ופסול הוה לאחר שחיטה ומ"מ בפנים שחטה אבל שלא לשמן לא קדש הלחם הואיל ותפיק לה מקדושתה לגמרי שהרי שחטה לשם זכא אחר: ו**תולאת פרישה. בבדיקה** לא קדש הלחם הואיל ותפיק לה מקדושתה לגמרי שהרי לשם זכא אחר: ו**תולאם פרישה.** ללא קדש הלחם דעריפה הוי פסול קודם שחיטה: 21" זה הכלל וכו". השתא מפרש כילד שחטה חוץ לומנה וכו' דלאו היינו פסול קודם שחיטה לפיכך קדש הלחם:

לא קדם הלחם דעריפה הוי פסול קודם שחיטה: גב" זה הכלל וכו'. השתא מפרש כילד שחטה חוץ לומנה וכו' דלאו היינו פסול קודם שחיטה לפיכך קדש הלחם:

בתרג" בפנים. בעורה: עד שלא קרמו בסגור. לאו לחם נינהו אלא עיסה מיקרא: גב" חוץ לחומת בים פאני. חוץ לחומה החילונה בירושלים: לא בעי על
במחר. אשר דמריב וויקלה זו והקריב על זה החודה מלות אל דרשינן על בסגון שיהיה הלחם אל החודה בשעת זבימה. ואיסור יואל וליל שהיה ולתחה האלון בכל
השיר? אם השרד. של בין הערבים של ערב פסח ובתם' פסח מפרש טעמא באלו דברים לו עד שיהא. חמץ: לשחם אל נוורק. הכהן חורק: ועד שיהא
השיר? אם בעורה. דרדשינן על בסגון: אלא אם [פון קרמו כו'. דמלות בעי וההיא שמחא לא מקר מונים של לשון כו'. דהכי משתע זה
מתך: עשו בעורה. דרדשינן על בסגון: אלא אם לפון קרמו כו'. דמלות בעי וההיא שמחא לא מקר מונים ואל של לשון כו'. דהכי משתע זה
מתרו שלמיו יקריב מלות קרבע על זבת שמוב לשם תודה: יולאין במלה. בפסח היהא שאינה אפויה יפה: אי אלא ומונים יאלו בקדושה ליום ויליה דהאל הייעה
ששוברה: כמאן דבריםא דמיא. דרו לאינה אפויה יפה נפרסה מעלותה: קדשו לא ארבעים מתוך שונים והלן א תפשר הילבן לא משכר הילבן לא תפסי בהו קדשה: הארבעים ישמייו האלון מתרו של אל הייעה האיש ואי בילון שאם יאבדו הארבעים ישמייו הארבעים הלכן לא היה דעתיה אלא על ארבעים וקדשי: לא קדשו האל לא אפי הילבן של של משתים האלה או מדעם האלים ווביל: מקרבן גדול ליביון: שוקי מפר מקרו בילות בשים החליל ואין וודי של היא מונים הלכן א קדשי וחליל ואין וודי שלים מה שלא הילבן אליתו לעור בילות בעור בשלו בפרץ במוב וחליל ואים ובילול היו של מוב במלו הוב בעל במר של שתוב האלו הוד שלו של במוב במלו בפרץ במוב במלו בורש באלו במר של שתום בלו אלית אל היו בילו את הלבו של הודם של שתום בלו האון לו חוך ותקדש הלכן אלית לה שלו לא קדו בלום בלאם בלו שום ומללים חוץ למום הוד של מום בלו אלית אם בלו איתה אל של שתום בלו שלית אלו של של שתום בלו שלים לו של של שתום בלו של היו לאום של המום הלא של של שתום הודה אלו שתם הודה אלו שמם ותלאם בעל שום כל אל אלו במול בקום בלום. בפולו קודם שתים הול שתום הוד שחשה שלו לשתה הוד שתום הלו שתים הוא במולו הודם בתום בלו אודם בתום במול הודם במולו הודם בתום בלו ביום בלו בים ביום בלו של הים בלו הודם בלום בלבלו הודם בלו אודם בלום בלבלו הוד של מום בלו לו הידו במו